

pligtelse for den. Saaledes som jeg opfatter Sagen, er det Statsstyrelsens Pligt at sørge for, at Folketirkens Medlemmer virkelig faa den bedste Sjøleførger, om det er muligt at skaffe den, men er det Tilfældet, maa den, efterhaanden som det kirkelige Liv mere og mere udvikler sig og gjør Fremgang, komme til at opdage, at den ikke selv har den fornødne Sindsigt til altid at være sikker paa at skaffe Menigheden den bedste Sjøleførger, der er at faa. Dertil er Regjeringen uformuende, og derfor mener jeg, at den kristelige og kirkelige Statsstyrelse maa forlange at faa den fornødne Veiledning fra Menigheden selv ved at paalægge den en Forpligtelse til at staa Regjeringen bi ved Valget af Præster. Jeg mener altsaa, at Statsstyrelsen for at naa sit Viemed i denne Retning efterhaanden maa komme til at indse, at det er nødvendigt for den at fordre, at Rigsdagen vedtager en Lov, som paalægger Menighederne en Forpligtelse til at vejlede den. Jeg vil ikke trættes om, hvorvidt det er en Ret, men jeg vil blot udtale, at det ligesaa meget kan siges at være en Forpligtelse, man her paalægger Menighederne, som at det er en Ret, man vil give dem. — Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad der af et æret Medlem er fremhævet om, at man i dette Forslag har brugt Udtryk som: „Kongen skal kalde“ osv., thi dette Lovforslag har jo ingen Betydning, naar Kongen ikke underskriver det. Naar han underskriver det og derved gjør det til Lov, paalægges han sig ikke noget „skal“, men udtaler kun, at det er Noget, han „vil“. Det er en Villiestillkjendegivelse fra hans Side, som sker derved, at han giver Lovforslaget Lovskraft, men man kan da ikke bag efter sige, at Kongen „skal“, thi det fremgaar af hans egen Villiestillkjendegivelse, at det er Noget, som han „vil“. — Derimod maa jeg kortelig komme tilbage til Spørgsmaalet om den Enstemmighed, som fordres i Udvalget. Man har sagt, at det netop er derigjennem, man skal sørge for, at der ikke fremkommer saa megen Strid, thi naar disse af forskjelligte Balg fremtraadte Mænd kunne blive enige om at indstille et Kandidat, er dette det Bedste. Efter min Opfattelse er dette netop

det Børste, der kunde ske — jeg forudsætter nemlig, at der er kirkeligt Liv i Menigheden — thi derved vil man netop komme til, at ingen af Parterne faar den, de helst ønske. Flertallet og maasse det store Flertal i Menigheden ønsker den eller den Mand; den kender ham, den holder meget af ham og ønsker altsaa, at det maa blive ham, men Mindretallet siger: Nei, Tak skulle I have, I kunne ikke faa ham, uden at vi ere enige med Eder deri, og vi ville ikke være med at vælge ham. Saaledes kan altsaa et eneste Medlem af disse 9, 12, 15 Medlemmer, hvor mange det nu er, forhindre alle de øvrige i at faa den; de ønske. Man vil ikke kunne faa nogen uden Afford, og saa afforderer man saaledes, at Ingen er tilfreds med den, der vælges. (Vilje: Det er en daarlig Afford.). Ja, det er rigtigt, det er en daarlig Forening, men det er netop dette, som vil blive Følgen, forsaavidt der overhovedet skal komme Noget ud af disse Overveelser i Udvalget, og naar det ærede Medlem er enigt med mig i, at dette er daarligt, haaber jeg, at han med mig vil stemme imod Regjeringens Forslag. Der har været Tale om Prøveprædikener. Jeg har aldrig været nogen varm Ven af Prøveprædikener, og jeg har, saavidt jeg mindes, heller ikke i Kirkekommissionen stemt derfor, men saaledes som de her ere opstillede, hvorefter Mindretallet kunne fremstille deres Kandidater for Menigheden og lade denne dømme, finder jeg, at de kunne være paa deres Plads. Vil man nemlig unde Mindretallet nogen Indflydelse derigjennem, at det kan fremstille en Kandidat, vil denne Indflydelse i mange Tilfælde ikke faa synderligt at betyde, naar dens Kandidat ikke kan lade sig høre for Menigheden, og naar derfor Sagen tages paa denne Maade, kan jeg gaa med til disse Prøveprædikener. Dersom virkelig det Tilfælde skulde indtræde, som den høitærede Minister omtalte, og som han mente var urigtigt, nemlig, at et Par af de Afstygninger i Folketirken, som kunde findes i Menigheden, stillede deres Kandidat frem til Prøveprædiken, men en tredje derimod ikke, kunde dette have en meget naturlig Grund, thi man kan meget vel tænke sig, at der er een af disse tre Mænd, som de